

دکتر احمد امیری خراسانی

دکتر ناصر محسنی نیا

دانشگاه شهید باهنر کرمان

خاستگاه و معانی واژه اعجم

چکیده

این مقاله کوششی است برای تبیین خاستگاه و معانی واژه اعجم. بدین منظور واژه نامه‌های فارسی و عربی مورد بررسی قرار گرفته و به آثار نظم و نثر توجه شده است. نیز، آرا و نظریات ارائه شده درباره این واژه از نظر دور نمانده‌اند و به‌خصوص با استناد به شواهدی معتبر از متون مختلف ادبی، تاریخی و تفسیری انگاره‌ای که در آن واژه اعجم فارسی و مشتق از نام جمشید - پادشاه اساطیری ایران - دانسته شده، مورد ارزیابی قرار گرفته است. واژه اعجم در اصل عربی و به معنای گنگ و غیر فصیح است که کاربرد فراوان آن برای ایرانیان موجب شده در دوره‌های بعد، از آن معنای غیر عرب و به ویژه ایرانی فهمیده شود.

کلید واژه‌ها: اعجم، جمجم، جمشید، ملک جم، ادب فارسی و عربی.

۱. مقدمه

عبدالحسین ز رین کوب داستانی زیاده کوتاه از پیدایش و گسترش اسلام پرداخته و نغز و پرمغز بامداد اسلامش نام نهاده. چه اعتقاد دارد این داستان تاریخ یک بامداد بیشتر نیست؛ بامدادی در آمیخته از یک حماسه و تراژدی. جاهلیت عرب که مرد حماسه آفرین آن را خرد کرده بود، در شکل خلافت اموی باز قوت گرفت و حماسه بزرگ اسلام را به یک فاجعه کشانید» (زرین کوب، ۱۳۷۹: ۷).

جاهلیت نوظهور ربیع که اندکی پیش از اینها حتی در میان خود اعراب گونه‌ای دو دستگی به‌وجود آورده بود و قریش را که پیامبر (ص) از آن برآمده بود، در یک سو و هرچه غیر از قریش را در سویی دیگر می‌نهاد، پای پیشتر گذاشت و با تکیه بر قدرت معنوی اسلام، برابری و برادری موعود این آیین عالم گیر را فدای کامه‌های خویش کرد و این بار عرب را در یک سو نهاد و هرچه غیر عرب را در سویی دیگر. نهضت شعوبیه پاسخی در برابر این حرکت ارتجاعی بود.

همچنانکه یونانیان هر چه غیر از خود را بربر نامیدند، اعراب نیز که قبل از اسلام به فصاحت و بلاغت آوازه‌ای داشتند، به قرآن، یگانه معجزه فصاحت و بلاغت که به زبانی جز زبان قوم پیامبر (ص) نازل نشده بود، درآویختند و به پشتگرمی آن، هر که را که از زبaserوری اعراب بهره‌ای نداشت، اعجم و عجم گفتند و فزونی و کاربرد این اصطلاح برای ایرانیانی که حضور پر رنگشان در زمینه‌های مختلف علمی، فرهنگی، سیاسی و اجتماعی آنها را بیش از سایر اقوام و ملتها، با اعراب درآمیخته بود، باعث شد که در دوره‌های بعد یکسره از اعجم و عجم، ایرانی فهمیده شود.

تغییر خط ایرانیان و تبدیل شدن زبان عربی به زبان علمی گستره قلمرو اسلامی، که ایران بخش پهناور و ارزشمندی از آن به حساب می‌آمد، از همان آغاز دانشمندان، نویسندگان و شاعران ایرانی را به عربی دانی متوجه کرد.

این معنا در دوره‌های پس از سامانیان که یکسره پاسلین فرهنگ و تمدن باستانی ایران بودند و بخصوص در دوره ترک تباران غزنوی و سلجوقی گسترش یافت؛ به طوری که فضل به معنی عربی دانی باعث به وجود آمدن یکی از دو شیوه رایج در ادبیات قرن ششم، یعنی شیفتگی به زبان و ادبیات عرب می‌گردد (بهار، ۱۳۷۲، ۱۳۷). غلب آثار این دوره متأثر از زبان و ادب عربیست. ف و مصنوع می‌شود. بدیهی است که در چنین شرایطی بهرگی از عربیت واقعاً گنگ زبانی به حساب بیاید و حتی برخی از پارسی‌گویان مخاطبان ناآشنای زبان خود را اعجم و عجم گفته‌اند.

درباره خاستگاه و معانی واژه اعجم و مشتقات آن انگاره‌های کم و بیش یکسانی وجود دارد. اما گاهی تفاوت‌هایی هم دیده می‌شود. اگرچه واژه اعجم را از همان آغاز پیدایش در معنای ایران و ایرانی گفته‌اند و آن را با پیوستگان جمشید، پادشاه اساطیری ایران مرتبط دانسته‌اند.

این مقاله کند و کاوی است در این باره که می‌کوشد با بهره‌گیری از آثار نظم و نثر فارسی و عربی و نیز نظریات ارائه شده در این زمینه، به روش کتابخانه‌ای خاستگاه و معانی واژه اعجم را بررسی نماید.

۲. بحث

معمولاً برای دانستن خاستگاه و معانی یک واژه نخستین مرجع، فرهنگ‌ها و واژه‌نامه‌ها هستند. علاوه بر این آثار نظم و نثر نیز مورد استفاده قرار می‌گیرند که در این تحقیق به همین ترتیب عمل شده است؛ یعنی ابتدا فرهنگ‌ها و پس از آن متون نظم و نثر فارسی و عربی بررسی شده‌اند.

و قول ابی النّجم:

طَوَّطًا لِلْمَا وَ طَا لَ مَا غَلَبَتْ عَادٌ أَوْ غَلَبَتْ أَلْعَجَمَا

(ابن منظور، ۱۹۸۸، ۳۵۸)

عَجَم و عجمه در کتاب المصاحف ذیل فهرست لغت‌عربی آمده است و العَجَم به آزمودن و دندان بر چیزی نهادن تا سخت است یا سست (زوزنی، ۱۳۷۴: ۴۲) عَجَمه به معنای کند زفان شدن معنا شده است (همان: ۲۷۵)

برهان قاطع اگر چه واژه اعجم را در فرهنگ خود نیاراهه، مؤنث این واژه یعنی عَجَم را با معانی کسیکه به هیچ خیر و شری نرسیده باشد، حیوان غیر ذی عقل و زنی که قادر بر سخن کردن نباشد، ضبط نموده است (خلف تبریزی، ۱۳۶۱، ذیل عجم).

منتهی الأربع عجم را عربی و در معانی چهار پایه، ریگستان بی درخت، رود باری به یمامه، زنی که سخن پیدا و فصیح گفتن نتواند، گنگ و نماز روز بدان جهت که در آن جهر نیست، دانسته است (خلف تبریزی، ۱۳۶۱: ۱۳۶۸).

جلد چهارم معجم متن اللغة نیز کلیه موارد مندرج در منجد را با معانی شبیه بدان ضبط کرده است (احمد رضا شیخ، ۱۹۷۷: ۳۹)

خلاصه معانی بسیاری نیز که دهخدا در دست چین فرهنگهای پیش از خود برای اعجم بیان کرده آن است که اعجم کسی را گویند که کلام پیدا و سخن فصیح نتواند بگوید، اگر چه عرب باشد یا کسی را گویند که عرب نباشد، هر چند به زبانی غیر از عربی، فصیح سخن تواند گفت، بسته زبان و گنگ (دهخدا، ذیل اعجم). از این جاست که اقرب الموارد و ناظم الاطباء این واژه را به موجی که جوش و خروشی نداشته باشد و صدای آن را کسی نشنود، اطلاق کرده‌اند (نقل از لغت نامه؛ ذیل اعجم).

همچنین در فرهنگ اشتقاقی عربی به فارسی می‌خوانیم: اعجم = غیر فصیح، ناتوان در گفتار، گنگ، غیر عرب؛ اعجمی = یک تن از اعجم، غیر عربی (تهامی، ۱۳۶۰: ۱۲۱) عجمه = نارسایی زبان، ناتوانی در گفتار، عجم = غیر عرب، فارسی، ایرانی، عجمی = منسوب به عجم، ایرانی، یکم فرد غیر عربی (همان: ۱۲۲).

در المنجد آمده: جَعَجَعَهُ أَوْ عَجَجَهُ أَوْ عَجَجَهُ الْعُودُ = چوب را گاز زد که سفتی یا سستی آن را بداند؛ جَعَمَ عَجَمَ أَلْكَتَابِ أَوْ الْحُرُوفِ = کتاب یا حرف را نقطه گذاری کریم فی لسانه لَكُنْ زبَانِش لَكُنْتَ دَاخِلًا يَأْتِيكَ عَجَمٌ = کسی کوبانش لکننت دارد جمع عَجَمٌ جَمَاءٌ = زن یا دختری که زبانش

لَا ظَمْتُ تَرَقُّ فِي النَّاجِ وَفِيهِ
وَلِي دُعَاؤُكُمْ تَمَلَّنِ دُمُّ

(دیوان علقمه، ۱۹۹۳، ۷۵)

اعجم، به معنای کسی است که در زبان خود عجمه و لکنت دارد و از ولید اعجم مراد خادم ملک اعجم اسلوبالفضل ضبی، علقمه، ۱۹۸۸: ۳۹۴.

طَيْبٌ وَأَنْ لَّارَ ضَرَبُوا لَا هَاتَمَتْ
بِمَنْ فَوْقَهَا مِنْ نَحْيِ بِيَاوِنٍ أَعَجَمَا

ابوالفضل ضبی، ۱۹۸۸، عامر محاربی: ۳۱۲)

يَكُلُّ سَا حِطْرِي عَتُهُ
كَلَّ غِي خَالِطُ جَم

(دیوان خنساء: ۸۰)

حَلِّمَكَ لَلْقَرَّ مِنْ أَجْلِ أَنْ تَنِي
أَتَبَعْتَنِي بِأَمْرِ هَاهُجِرُو

(دیوان ذوالرمه، ۴۰۷)

تَفَعَّرَ هَلْمَقْلَبِي
أَكْبَنَ قَايَا مَثَّ يَجْلِي مَا

(پیشین، ۵۳۵)

ب) در شعر عربی نیز اعجم به معنایی نظیر عجم، اعجام و بنی اعجام یعنی ایرانیان به کار رفته است:

لیلی عقیفه، شاعره‌ای که مدتها در اسارت یکی از شاهزادگان ایرانی بود در میان قصیده‌ای که در آن نامزد خوبه راق و برادران دیگرش را به یاری می‌طلبید گوید:

كَيْ تَدِ ابْلُجَجَ مَا يَقْرُونِي
عِيْبِيَوَّ عَضُحُسَا نَلِجِيَا

لَقَدْ دَنَا فِئْتِ مَدِيْنَةٍ أَوْ
نَبَا لِي لَا عَجَامَ تَشْمَلِيْرُو حِي

(ابوالفضل ضبی، ۱۹۸۸: ۱۴۹)

از عبدالمسبح عسکه نیز منقول است:

وَسَا مَعِمَ الْمُتَلَجِّفَةُ
حَتَّى تَوْبَتْ تَنَا لِهْجُم

(همان: ۲۵۴)

وَمَا رَيْتُ لِي السَّوَاءَ وَبِئْسَ
رَبِّ زَيْعِي جُعْتَنِي رَعَتْ ضَا رَبُّ

ابوالفضل ضبی، ۱۹۸۸، احسن بن شهاب: ۱۹۳)

مخبل السعدی، در وصف چهره معشوق خود گوید:

- جِلْدَكَ اَلدُّرُوسَ لِسْتَضْلَاهَا ۱
 حِجْرًا بَعْرًا شَهْرًا الْعُجْمُ ۲
 ابوالفضل ضبی، ۱۹۸۸: ۱۰۴)
- فَدَعَا لَمَهْدُ الرُّقْرُوكَا ۱
 عَمَّ السَّاقِي لَا عَاجِلِمْ رِبَا ۲
 (دیوان لبید، ۱۹۹۳: ۳۶)
- بَصِيحٌ مُطَجَّحٌ يَهْتَفُ ۱
 يَلْبُغُ مَا عَجَا لِمَعِي ۲
 (دیوان عنتره، ۱۹۹۴: ۳۶)
- اَلدُّرُوسَ لِسْتَضْلَاهَا ۱
 عَاجِلِمْ ۲
 (دیوان حسان، ۱۹۹۹: ۴۳۷)
- لَقَابُهَا نَبِي الدِّي هَيْتَ ۱
 يَهْتَفُ وَ هُدَالْعُرُّ وَ لِعَجْمُ ۲
 دیوان متنبی، ۱۹۸۶، ج ۲: ۱۴۲)
- مِعَا يَكُنُّ الشَيْفَتِي ۱
 وَمِنْ عَصَى مِنْ لَمُو الْعَارُ بُو الْعَجْمُ ۲
 (همان: ۱۶۱)
- لَقَدْ جِبَالِيْنٌ وَ لَا سَرِيْفُهُ ۱
 فَمَا لَظَّ عَجَلِيْمًا ۲ ر بُو الْعَجْمُ ۳
 (همان: ۱۷۵)
- نَ لَمَّا النَّاسُ لَمُّهُ وَ كَوَا ۱
 تَفْدَحُ حُرُوكَبُهَا عَجْمُ ۲
 (همان: ۱۷۹)
- فَمَا لَمُّهُ لَمُّهُ ۱
 عَطْوَلٌ نَ تَلَمَّا عَاجِلِمْ ۲
 (همان: ۲۶۱)
- مَنْعِي ۱
 عَمِيْدَ ۲ بِي شَجِيَالِيْحُ رُو لِعَجْمُ ۳
 (همان: ۲۹۰)
- يَتَلَمُّ جَاشِدُ فَي رَضَهُ ۱
 وَرُ ضَلِيْلُ رُ ضَلِيْعَمَ ۲
 (دیوان اعشی اکبر، ۱۹۹۲، ۳۱۸)

جز اینهمعانی دیگر واژه اعجم و مشتق آن نیز در دیوان شاعران عرب نمونه‌ها دارد؛ از جمله نقطه گذاشتن و نقطه دار بودن (دیوان ذوالرمه، ۱۹۸۵: ۵۳۳-۵۳۵)، هسته خرما (دیوان اعشی، ۱۹۹۲، ۳۱۴) و...

(ج) اعجم، عجم و... با معانی مذکور در شعر پارسی گویان نیز بسیار به کار رفته است که از آن میان به چند نمونه اکتفا می‌شود:

چو بخت عرب بر عجم چیره شد همی بخت ساسانیان تیره شد

(شاهنامه، فردوسی: ۵۳۹)

چو این ترک اعجمی بد کز جهان شد مگر زیر زمین تازی زبان شد

(اسرار نامه، ۱۳: ۸۱)

بدین کرد فخر آنکه تا روز حشر بدو مفتخر شد عرب بر عجم

(دیوان ناصر خسرو، ۱۳۶۱: ۲۶۳)

عشق غریب است و زبانش غریب همچو غریب عربی در عجم

(دیوان شمس، ۲۵۳۵: ۱۶۰)

ای عجم رابه جاه تو نازش باد فرخنده بر تو جشن عجم

(دیوان مسعود سعد، ۱۳۶۴: ۳۴۰)

ترا بشارت باد ای خدایگان عجم به جاه کسری و ملک قباد و دولت جم

(همان: ۳۶۱)

از رازنامه عشق جانان خبر ندارد بر حرف و عجم آن خط برهان گذر ندارد

(دیوان سیف اسفزنگی، ۱۳۴۲: ۲۹۸)

ز حرف و عجم آن ترکیب چون صورت کنی با خود

به سوی عالم جانها بشارت نامه‌ای دانش

نهاده حرف و عجم آن نوک خامه وحدت

ز چشم وهم پوشیده چو خط بحر عنوانش

(همانجا)

گفت نماز از پس این چون توان کین عجمی هست شکسته زبان

(خمسه خواجوی کرمانی، ۱۳۶۶: ۳۱)

شواهد موجود در شعر فارسی نشان می‌دهد که آثار در شعر فارسی واژه اعجم و عجم به همان معانی به کار رفته در شعر و نثر عربی آمده است.

۳-۲. اعجم در نظر پژوهشگران

درباره خاستگاه واژه اعجم اختلاف نظر وجود دارد از جمله دکتر برومند سعید می‌گوید: «واژه اعجم یکی از واژگان ناشناخته زبان فارسی است. واژه نامه هلموم آن را عربی می‌دانند و در معنی آن نوشته‌اند: به کسی گفته می‌شود که زبان او فصیح نیست و به معنی خاصتر به ایرانیان اطلاق شده است. این واژه نمی‌تواند برای معنی نافصیح ساخته شده باشد. اگر به سابقه تاریخی آن نگاه بکنیم کاربردهای قدیمتر واژه این معنی را ندارد آثار قدیم این واژه مطلقاً به ایرانیان گفته می‌شود و معنی دیگر آن نقطه و اعراب گذاری روی حروف کلمات است برای درست خواندن آنها. از آنجایی که ایرانیان در تکلم عربی فصیح نبودند، از این واژه، مفهوم نافصیح را بعدها استنباط کرده‌اند. کاربرد این واژه در آثار قدیم نشان می‌دهد که اعجم ملّتی است غیر از ملّت عرب و زبانی است غیر از عربی. از این قرار:

لو جعلناه قرآناً اعجمياً لقالوا لا فصدّلت آیاته، الأعجمی و عربی؟ (قرآن مجید، سوره فصلت، آیه ۴۴)
و لو نزلناه علی بعض الاعجمین فقراه علیهم ما كانوا به مؤمنین (قرآن مجید، سوره ۲۶، آیه ۱۹۸-۱۹۹). اگر فرو فرستاده بودیم آن را بر بعض اعجمان و خوانده بود آن را بر ایشان به آن نمی‌گرویدند. بنابر این ساخت قدیم این واژه، اعجم است و به همان معنی به کار رفته است که در قرآن کاربرد دارد. (برومند، ۱۳۷۳: ۸۱).

شواهد متعددی وجود دارد که اعجم در معنایی غیر از ایرانی به کار رفته است. شاعر مخضرم از اصل و نسب خود سخن می‌گوید و آن را به اعجم جولان و شام یعنی غسانی‌ها که تیره‌ای از اعراب به‌شمار می‌آیند، می‌رساند:

بِحَدِّی یَحْدِرُ اللهُ وَ مَلْرُ
بِحِیْلِهِ وَ لَا یَلِیْ اِعْجَمِ
(دیوان حسد آن، ۱۹۸۸، ۴۳۶)

وقتی عرب و عجم باهم به کار می‌روند، از آن همه مردم اراده می‌شود و تنها اشاره به عرب و ایرانی

نیست:

لِللَّهِ نَسَابُهَا هَبْأً
یَفْنُ یَا شُجْنُ مِ و مَعِ
(دیوان ابونواس، ۱۹۸۷: ۷۲)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَفُجِّرُوا فِي الْغُيُوبِ عَلَى الْعَرَبِ

(همان: ۲۷۹)

فرزدق نیز در مدح امام سجّاد و رسوایی هشام گوید:

لَمَّا سَوَّغَ كُنْ هَذَا بَضَائِرِهِ

الْعُرْبُ تَبْرُ بِهَذَا رَتَوَ الْعَجْمُ

(فرزدق، دیوان، ۱۹۹۱: ۷۴)

دیگر آنکه به استناد تفاسیر معتبر، آنچه دکتر برومند سعید از معنای واژه اعجم در قرآن استنباط کرده اند، چندان متقن به نظر نمی‌رسد؛ تفسیر المیزان در گزارش آیات ۱۹۸ و ۱۹۹ از سوره بیست و شش چنین می‌گوید:

راغب در مفردات گفته: کلمه عجمه در مقابل ابانه و اظهار، به معنای اخفا است و اعجام معنای ابهام می‌دهد تا آنجا که گوید عجم به معنای غیر عرب است و عجمی کسی را گویند که به غیر عرب منسوب باشد و اعجم کسی را گویند که در زبانش لکنتی باشد. چه عرب باشد و چه غیر عرب و از این باب عرب الکن را اعجم می‌گویند که او نیز مانند یک فرد غیر عرب خوب نمی‌تواند به عربی صحبت کند و از همین باب است که بهایم را نیز عجماء می‌نامند و شخص منسوب به بهایم را اعجمی می‌خوانند. همچنانکه در قرآن کریم آمده است «و لو انزلناه علی بعض الاعجمین فقراه علیهم ما كانوا به مؤمنین» در نتیجه معنا چنین می‌شود: ما آنرا به زبان عربی آشکار و واضح الدلاله نازل کردیم تا بدان ایمان آورند و دیگر تعلل نوزند به اینکه ما آنرا نمی‌فهمیم و اگر ما آنرا به بعضی از افراد غیر عرب نازل می‌کردیم، این بهانه برایشان باقی می‌ماند و آنرا رد نموده به بهانه اینکه نمی‌فهمیم. پس مراد به نزول آن بر بعضی افراد اعجمی نزولش به زبان غیر عربی است (المیزان، علامه طباطبایی، ج ۱۵: ۴۸۹-۴۹۰).

در تفسیر نمونه نیز در توضیح آیات سوره نحل چنین آمده است:

اعجام و عجمه در اصل به معنای ابهام است و اعجمی به کسی گفته می‌شود که در بیان او نقصی باشد، خواه عرب باشد و خواه غیر عرب و از آنجا که اعراب اطلاعات ناقص از بیان غیر داشتند، دیگران را اعجم خطاب می‌کردند (تفسیر نمونه، ۱۳۶۰، ج ۱۱، ۴۰۸).

در قسمتهای دیگری از این تفسیر نیز آمده است:

واژه عربی گاه به معنای کسی می‌آید که از نژاد عرب باشد و گاه به معنای کلام فصیح است و عجمی در مقابل آن نیز دو معنی دارد: نژاد غیر عرب و کلام غیر فصیح و در آیه فوق هر دو معنی محتمل است و بیشتر به نظر می‌رسد اشاره به نژاد غیر عرب بوده باشد (همان، ج ۱۵: ۳۵۱).

در حدیثی از امام صادق (ع) که در تفسیر علی ابن ابراهیم ذیل آیات مورد بحث آمده است می‌خوانیم: لو نزل القرآن علی الاعجم ما امنت به العرب و قد نزل علی العرب فأمنت به العجم فهذه **جَطَّةٌ لِلْجَمِّ**. یعنی اگر قرآن بر عجم نازل شده بود، عرب به آن ایمان نمی‌آورد. ولی قرآن بر عرب نازل شد و عجم به آن ایمان آورد و این فضیلتی است برای عجم (همان: ۳۵۷).

۴-۲. اعجم و عجم

دکتر برومند سعید اعتقاد دارد: «از پیوستگی عجم با نام جم چنین به نظر می‌رسد که جزء دوم عجم باید جم باشد و روهم معنی خاندان و امّت جم از آن استنباط می‌شود لکن این پیشنهاد در خور تأمل باشد موارد دیگری هم در تأیید این پیشنهاد می‌توان ارائه کرد لکن واژه احتمالی قرن‌ها قبل از اسلام در زبان عربی ساخته شده و مربوط به دورانی می‌شود که نفوذ نام و اهمیت جم در دنیا معروف بوده است. دورانی که معروف است هفت کشور در دست او بود و بنا بر افسانه‌ها وی به وسیله جام جم اوضاع جهان را زیر نظر داشت و همه عالم زیر نگین انگشتی او بود. در داستان اوستایی جمشید هم آمده است که چندین سال یخ بن‌دان شد: همه مردم روی زمین مردند، فقط کسانی که جمشید آنها را در پناهگاه زیر زمینی برده بود، زنده ماندند. از این روی ایرانیان بعدی که پای گرفتند همان گروه خاندان جم هستند. از این روی در زبان عربی به چنین مردمی آل می‌گویند مانند آل طه، آل یاسین، آل ساسانیان... و از این قرار اگر ایرانیان را فرض آل جم می‌خوانده‌اند، از نظر تغییرات آوایی آل جم می‌تواند تبدیل به اعجم بشود، بدین نحو که ل تبدیل به ع شود... تأیید دیگری که می‌توان بر آن ارائه کرد، شعر معروف بشار بن برد است:

نَاأَبُ بِالْمَكَلَةِ مِنْ آلِ جَمٍّ وَ طَالَا بِرُالْمَعْتِ وَالْجَمِّ»

(فصلنامه کرمان، ۱۳۷۳: ۲۲)

سؤالی که در این باره به ذهن می‌آید، این است که آل الله، آل نوح، آل لوط و امثالهم به قلب نزدیک‌تر هستند؛ پس چرا در این واژه مقلب صورت نگرفته و اصلاً می‌توان نمونه‌های دیگری در ادب فارسی و عربی به دست داد که آل در معنای خاندان در مابعد خود قلب شباهد؟ مسلماً نمی‌توان. پس آل جم ارتباطی با اعجم ندارد.

از سوی دیگر بیتی که دکتر برومند سعید در تأیید گفتار خود بدان استناد کرده، نه از بشار بن برد بلکه از متوکل، شاعر متعصب ایرانی است و در اصح نسخ به صورتی مضبوط است که در آن هیچ نشانه‌ای از آل جم نیست:

نَا أَبَا الْمَكَلِجِ فِي سَجَلِي مَ وَحَائِلُ رَمَلْتُ وَ لِحْمِ
(ياقوت حموی، ۱۹۹۳: ۳۲۳)

اگر عجم از آل جم آمده بود، بعید بود که شاعر متعصب و ضد عربی چون متوکل که بسیار به لغات و زبان فارسی آشنایی دارد، جم را در مقابل عجم بیاورد.

آمیختگی عجم و جم در ادب فارسی و عربی بیشتر از آنکه ناشی از اشتقاق آنها از یکدیگر باشد، ناشی از شعبده‌های شعری است و از اینگونه شباهتهای لفظی که موجب شده است گونه‌ای ریشه‌شناسی هنری را به وجود آورد، در شعر فارسی قابل ردیابی است؛ چنانکه در شاهنامه فردوسی نامهای بسیاری را می‌توان سراغ گرفت که به استناد شباهتهای لفظی، هم‌ریشگی خیالی یافته‌اند. لا سلم بر آمده از سلامت دانسته شده است:

تویی مهترین سلم نام تو باد به گیتی پراکنده نام تو باد
که جستی سلامت ز چنگ نهنگ به گاه گریزش نکردی درنگ
(کزازی، ۱۳۷۹: ۶۷)

منوچهر نیز به اعتبار منا چهرگی، بدین نام خوانده می‌شود (همان: ۸۰) و روشتر از همه رستم بدین دلیل رستم نامیده شده است که تهمینه در زایش وی، بگفتا برستم، غم آمد به سر. علاوه بر این خیال دور پرواز شاعر در جستجوی الفاظی است که یکسانی حروف آنها، شعر را از یک موسیقی درونی برخوردار کند؛ چنانکه در شعر شاعران صنعت‌گرایی چون نظامی ابیاتی از این دست فراوان به چشم می‌خورد.

زر که براو سکه مقصود نیست آن زر و زرنیخ به نسبت یکی است
دست بر این قلعه قلعی بر آر پای در این ابلق ختلی در آر
(نظامی، ۱۳۷۸: ۱۳۲)
(همان: ۱۶۳)

این نظر نیز که «پس از اسلام هرگاه در تاریخها یا شاهنامه‌ها نام ایران برده می‌شود، همراه با توران و روم بود و ایران پیش از اسلام را اراده می‌کردند. در این دوره واژه عجم جانشین ایران شد و هرگاه سخن از تمامیت و هویت ایران می‌رفت، از واژه عجم استفاده می‌کردند و آن معمولاً هنگامی بود که اشاره به پیشدادیان و کیانیان می‌شد» (برومند، ۱۳۷۳: ۲۱) قابل تأمل است. ما شاعران بسیاری داریم که در اشعار آنها واژه عجم نه به پیشدادیان و کیانیان، بلکه به پادشاهان ساسانی و به‌ویژه خسرو پرویز

دلالت دارد. همچنين آوردن فارسيين، فرس، بنى الفرس، بنى الاعجام، بنى كسرى و... همه دال بر اين است كه ايرانيان در ذهن و زبان عرب جاهلى فقط آل جم نبوده اند كه بعدها در اثر كثرت استعمال و يا قلب و ابدالهاى خلاف قياس به اعجم و عجم تبديل شوند.

۱-۴-۲. ايران و ايرانى در شعر عربى

شاعران عرب از ايران و ايرانيان با عناوين مختلفى چون فارسين، فرس، بنى الفرس، بنى الاعجام، بنى كسرى و بنى الاحرار ياد کرده اند و از شاهان پرايى بيشترين توجه بهشان به شاهان ساسانى و به خصوص خسرو پرويز بوده است:

ثم انتخذ حَكَمَ رى بعَ سَلْبِقَ مَهَلْبِقَ سِرَ المالا
 تى خَلَّ خَبِى ا لَحْرَا بَقَهْدُ خَلَّكُم فَوْتَمَقِنَلَا ر ضِ اَجْبالا
 من مَثْرَلُ سُرَى شَهْنَسَا لَمْ وَا كَهْ وَا مَا شَهْرَمَ شَرْدَا صِ الا
 هَلْمِ ن عْ صَغِيرَ وَا مَا زَا تَ عَهْرَ سِ النّاسِ امْثالا

ابوالفضل ضبى، ۱۹۸۸، امیة ابن ابى الصلت: (۲۳۲)

يَكْلُ سُرَى ذَا جَالَتْ فَو لَسْنَا فِى اَلْقَهْمِ نَا الْخِطَّ الْمَرْ
 وَا دُفَلِ الْهَلْمِ فَحَظُو لَحْمِ

(لويس معلوف، ۱۹۸۶، دريد بن هده: ۷۸۰)

لَمَّا لَا ضَرْفَ ن سَطَانَا وَهَبَا الْمَلُو الْكَا سِيَّةَ وَا

(ديوان عنتره، ۱۹۹۴: ۲۱۷)

تَا هَتْهَبُوا لَحْرَا رِذَا جَمَوْتَهُلْمَ فَوَا رَمْنُ شَيْبَا لِحَقْوَا

(ديوان اعشى، ۱۹۹۲: ۸۴)

لَا مَا الْعَجَّتْ هَا كَالْفَايِشِ كَلْمَ

(لويس، ۱۹۸۶، مرقش اكبر: ۳۹۱)

لَمَّا عَ طَلُو اَطْوَا سِ مَعَلَّ نَا لِ سَلْمَ نَرَسِ

(ديوان بخترى، ۱۹۸۷: ج ۱: ۱۹۱)

آنچه قابل توجه است، به کار رفتن واژه اعجم است در شعر اعشی؛ شاعری که پیش از اسلام و در دوره جاهلیت می‌زیسته است:

و طال فی العجمِ رحالی و تسیا رِی قَطَطْتُ ما بین باقیها الی عِیَی

(المجانی الحدیثه، ۱۹۸۶، ج ۱: ۲۳۳)

وَأَعْلَفَمِ بْنِ ذَا عَوَا تَقَمَّ قَمَا لِمَقَطَمَتِمْ وَاكْلًا عَجَمَ

(دیوان عنتره، ۱۹۹: ۱۵۷)

لَعَنُوا یَا لَهَا جَمِیدِ ی كَمْ مَرَّیْلًا لِبِهَا مَیْمًا

(همان: ۹۲)

قَلِیْرُهُ و سِرْلَفُ سِرْضَابِهِ نَهْمُ فَوْا رِیْلَا عَزُّ لَوْ لَا مِیْرَلُ

(ابوالفضل ضبی، ۱۹۸۸: ۱۲۵)

جَهْوَمٌ عَرَابٌ لَرَّ ضَمِیْعُهُ حَوْصَهُ وَوَرُّهُ هَا خَوْلَقُ

(لویس شیخو، ۱۹۸۶: ۱۴۵)

لَعَلُّ دَنَا یَتَقَدُّمُ شَمْرُ وَا نِبَالِی لَا عَجَا شَهْلَارُو حِی

(شعراء النصرانیه، لیلی العقیفه: ۱۴۹)

بَاوُ رَجْوَفَ أَتَسَّ الْجَرِیْتَمَحُ كِیْلَمِمْ و سِرِیْطَهُ

(دیوان، کعب بن زهیر، ۱۹۹: ۵۵)

اصل آل نزد کوفیان [کسای] اول است چون مصغّر آن اوایل است و نزد بصریان اصل آل، أهل است (شرح نظام ۱۳۶: ۳۱۹). بنابراین تبدیل آل از ریشه أهل به [آع + جم] معنای محصّلی نخواهد داشت چرا که اصل آل در زبان عربی ل به ع تبدیل نشده است (همان: ۳۱۵-۳۱۸).

علاوه بر این در عربی کلماتی از قبیل احوذی، افخمی، اعلمی، ابطحی، ادهمی و... که باید حداقل یک نمونه برای مشابهت ساختاری و اشتقاقی با اعجم (آل + جم) در میان آنها پیدا شود و نیافتن چنین نمونه‌ای تأییدی است بر اینکه فرضیه ساخته شده اعجم از آل جم پذیرفتنی نیست.

نتیجه

با توجه به از مباحث مطرح در مقاله و شواهد و استنادهای آن چنین برمی آید که واژه اعجم واژه‌ای است عربی که مانند بسیاری دیگر از واژگان این زبان هم‌اوا مشتق است خود به زبان فارسی وارد شده است. این واژه در اصل به معنای گنگ، بسته زبان و غیر فصیح است و از این رو بهایم و امواج بی صدا و خروش بدین نام خوانده شده است. در دوره‌های بعد ایرانیانی که به زعم اعراب از فصاحت و بلاغت عربی بی بهره بودند، به این نام نامیده شدند و فراوانی کاربرد این واژه در این معنا باعث شد که یکسره از آن معنای ایرانی فهمیده شود. با پژوهش‌های صورت گرفته، این انگاره نیز که اعجم واژه‌ای ایرانی و برخاسته از آل جم است، ناپذیرفتنی در نظر می‌آید؛ زیرا در عربی هیچگاه سابقه تبدیل لام به عین وجود ندارد. همچنین با بررسی‌های انجام شده، روشن شد که واژه اعجم و عجم و دیگر مشتقات آنها در فارسی و عربی عموم آ به همان مفاهیمی به کار رفته‌اند که در معنای وضعی و اولیه این واژگان در عربی در نظر بوده است. دیگر آنکه تغییرات آوایی و قلبی مورد ادعای بعضی از معاصرین پیرامون واژه «آل جم» دیدگاه‌هایی علمی نبوده، بلکه دیدگاه شخصی آنها محسوب می‌شود؛ چرا که دیدگاه‌های علمی مبانی و استدلال‌های علمی و مورد قبول اصحاب فن بویژه زبان شناسان را می‌طلبد. به دنبال بررسی‌های انجام شده در این مقاله مشخص گردید، استعمال واژه اعجم و عجم به معنای ایرانیان تنها بخشی از استعمال‌های ویژه این واژه می‌باشد که در اثر پاره‌ای تحولات تاریخی گاهی مطلقاً به ایرانیان عجم اطلاق شده است و اگر چه به غیر ایرانیان نیز فراوان اطلاق شده است، اما همسایگی و اختلاط فراوان ایرانیان و اعراب لبه تیز شمشیر این واژه را متوجه ملل ایرانی نموده است. البته شیوع این استعمال و اطلاق آن به ایرانیان و قرار گرفتن آن در برابر واژه عرب هیچ ارتباطی به تغییرات آوایی و صرفی مورد نظر این قبیل پژوهشگران معاصر ندارد.

کتابنامه

۱. ابن برد، بشار؛ *دیوان بشار*؛ به کوشش مهدی محمد ناصرالدین، بیروت: چاپ اول ۱۹۹۳.
۲. ابن جنز، ی، ابی فتح عثمان؛ *الخصائص*؛ تحقیق محمد علی النجار، مصر: ۱۹۵۲.
۳. ابن درید، ابوبکر محمد بن حسن از دی بصری؛ *جمهره اللغة*؛ بیروت: دارصادر، ۱۹۹۰.
۴. ابن لمحز، حارثیون حارث بن حلز؛ تحقیق دکتر امیل بدیع یعقوب؛ بیروت: دارالکتب العربی، چاپ اول، ۱۹۹۱.
۵. ابن فارس، ابوحسین احمد؛ *شرح حماسه*؛ تحقیق دکتر هادی حسن حمودی؛ عالم الکتاب، ۱۹۹۵.
۶. ابن منظور جمال الدین مکرم؛ *لسان العرب*؛ به تحقیق علی شیری؛ لبنان: داراحیاء التراث العربی، ۱۹۸۸.
۷. ابوتمام، حبیب بن تدوس؛ *کتاب الحماسه شرح ابن الحسین احمد بن فارس*؛ بیروت: عالم الکتب، چاپ اول، ۱۹۹۵.
۸. ابوتمام، حبیب بن تدوس؛ *دیوان*؛ شرح خطیب تیریزی، بیروت: دارالکتب العربی، ۱۹۹۴.
۹. ابی سلمی، کعب بن زهیر؛ *دیوان کعب*؛ به شرح استاد علی فاعور، بیروت: دارالکتب العربیه، چاپ اول، ۱۹۸۷.
۱۰. احمد رضا، شیخ؛ *معجم متن اللغة*؛ بیروت: دار مکتبه الحیاة، ۱۹۷۷.
۱۱. اعشی اکبر، میمون بن قیس؛ *دیوان تحقیق دکتر حنا نصرالحتی*، بیروت: دارالکتب العربی، چاپ اول، ۱۹۹۳.
۱۲. افضل کرمانی، افضل الدین ابوحامد؛ *عقد العلی للموقف الاعلی*؛ تصحیح علی محمد عامری، تهران: انتشارات روزبهان، ۱۳۵۶.
۱۳. انصاری، حسان بن ثابت؛ *دیوان*؛ شرح عبدالرحمان برقوقی، بیروت: دارالکتب العربی، چاپ اول، ۱۹۹۰.
۱۴. انیس، ابراهیم و همکاران؛ *المعجم الوسیط*؛ ایران: مکتب نشر الثقافة الاسلامیه، چاپ چهارم، ۱۳۷۳.
۱۵. امین مصری، احمد؛ *ضحی الاسلام*؛ بیروت: دارالکتب العربی، چاپ دوم، ۱۹۹۴.
۱۶. اهوازی، ابونواس، حسن بن هانی؛ *دیوان ابونواس*؛ شرح، علی فاعور، بیروت: دارالکتب العلمیه، چاپ اول، ۱۹۸۷.
۱۷. بختری، ابوعباده الولید بن ولید؛ *دیوان*؛ بیروت: انتشارات، چاپ، ۱۹۸۷.
۱۸. بخارایی، میرزا شمس؛ *تاریخ بخارا*؛ مقدمه و تحقیق محمد اکبر عشیق، تهران: دفتر نشر میراث مکتوب، آیینه میراث، ۱۳۷۷.
۱۹. برومند سعید؛ «بررسی واژه اعجم»؛ *فصلنامه کرمان*؛ انتشارات مرکز کرمان شناسی، شماره های ۱۳ و ۱۴، ۱۳۷۳.
۲۰. البستانی، فؤاد افرام؛ *مجانى الحديثیه*؛ بیروت: انتشارات دارالمشرق، چاپ سوم، ۱۹۸۶.

۲۱. بستانی، فؤاد افرام؛ *منجد الطلاب*؛ بیروت: دارالمشرق، چاپ هجدهم، ۱۹۸۶.
۲۲. بستانی، بطرس؛ *محیط المحيط*؛ بیروت: مکتبه لبنان، ۱۹۹۳.
۲۳. بندر ریگی، محمد؛ *فرهنگ عربی-فارسی*؛ ترجمه منجد الطلاب، تهران: انتشارات اسلامی، چاپ سوم، ۱۳۶۱.
۲۴. بهار، محد تقی (ملک الشعراء)؛ *سیک شناسی*؛ تهران: انتشارات مجید، چاپ نهم، ۱۳۷۶.
۲۵. کفّض لّمی، احمد؛ *مینوی خرد*؛ ترجمه، تهران: انتشارات توس، چاپ دوم، ۱۳۶۴.
۲۶. جاحظ بصری، ابوعثمان بن بحر؛ *البیان والتبیین*، تحقیق عبدالسلام هارون، لبنان: انتشارات دارالفکر، ۱۹۹۰.
۲۷. جفری، آرتور؛ *واژه‌های دخیل در قرآن مجید*؛ ترجمه فریدون بدره‌ای، انتشارات، چاپ.
۲۸. جوهری، اسماعیل بن حمّاد، *الصحاح؛ تاج اللغة و صحاح العربیه*، تحقیق احمد عبدالغفور عطار، بیروت: دارالعلم للملایین، افست انتشارات امیری، ۱۹۷۵.
۲۹. حمدانی، ابوفراس؛ *دیوان ابی فراس*؛ بی تا.
۳۰. حموی، یاقوت؛ *معجم الادباء*؛ لبنان: انتشارات دارالفکر، چاپ سوم، ۱۹۸۰.
۳۱. خرمشاهی، بهاء‌الدین؛ *فرهنگ علوم قرآنی*.
۳۲. ناصر خسرو قبادیانی؛ *دیوان*؛ تصحیح تقی زاده، تهران: نشر چکامه، چاپ اول، ۱۳۶۱.
۳۳. خواجوی کرمانی، ابوالعطاء؛ *کمال الدین محمود بن علی*؛ ترجمه و تصحیح سید نیاز کرمانی، چاپ نقش جهان، چاپ اول، ۱۳۷۰.
۳۴. خلف تبریزی، محمد حسین بن خلف؛ *برهان قاطع*؛ به اهتمام دکتر محمد معین، تهران: مؤسسه انتشارات امیرکبیر، ۱۳۶۱.
۳۵. خنساء، تماضربنت عمر و بن الحارث؛ *دیوان*؛ شرح ابوالعباس ثعلب، بیروت: دارالکتب العربی، چاپ اول، ۱۹۹۳.
۳۶. دهخدا، علی اکبر؛ *لغت نامه*؛ مؤسسه لغت نامه؛ دانشگاه تهران، دوره جدید، ۱۳۷۷.
۳۷. دینوری، ابن قتیبه؛ *الشعر و الشعراء*؛ تحقیق دکتر مفید قمی؛ بیروت: دارالکتب العلمیه، چاپ اول، ۲۰۰۰ میلادی.
۳۸. ثوال رمّه، ابوالحارث غیلان بن عقبه؛ *دیوان ثوالرمّه شرح خطیب تبریزی*؛ لبنان، بیروت، ۱۹۸۵.
۳۹. رازی، امام محمد بن ابی بکر، عبدالقادر؛ *مختار الصحاح*؛ بیروت: المکتبه العصریه، چاپ اول، ۲۰۰۴ میلادی.
۴۰. رازی، فریده؛ *فرهنگ واژه‌های فارسی سره*؛ واژه‌های عربی در فارسی معاصر؛ تهران: نشر مرکز، ۱۳۶۶.
۴۱. زبیدی، سید محمد مرتضی؛ *تاج العروس*؛ بیروت: داراحیاء التراث العربی، چاپ اول، ۱۹۸۲.
۴۲. زرین کوب، عبدالحسین؛ *با ملاد اسلام*؛ تهران: انتشارات امیرکبیر، ۱۳۷۹.

۴۳. زمخشری؛ جارالله، *اساس البلاغه؛ داربیروت للطباعه و النشر*، ۱۹۸۲.
۴۴. روزنی، ابوعبدالله حسین احمد؛ *کتاب المصادر؛ به اهتمام تقی بینش؛ تهران: نشر البرز*، ۱۳۷۴.
۴۵. سجزی، محمود بن عهه؛ *دب الاسماء فی مرتب الحروف والاشیاء؛ تصحیح محمد حسین مصطفوی، انتشارات علمی و فرهنگی*، ۱۳۶۴.
۴۶. سعد سلمان، مسعود؛ *دیوان مسعود سعد؛ تصحیح دکتر مهدی نوریان؛ اصفهان: انتشارات کمال، چاپ دوم*، ۱۳۶۴.
۴۷. شرطونی، سعید؛ *اقرب الموارد فی فصیح العربیه و الشوارء؛ بیروت: مکتبه لبنان، چاپ دوم*، ۱۹۹۲.
۴۸. شمیسا، سیروس؛ *سبک شناسی نثر؛ تهران: انتشارات میترا*، ۱۳۸۲.
۴۹. شیخو، الاب لويس؛ *شعراء النصرانیة قبل الاسلام؛ بیروت: منشورات دارالمشرق، چاپ چهارم*، ۱۹۸۴.
۵۰. شهایی، علی اکبر؛ *فرهنگ اشتقاق عربی به فارسی؛ تهران: انتشارات اقبال*، ۱۳۶۰.
۵۱. هبیبی، ابوالفضل المفضل؛ *ت؛ بیروت: انتشارات دارارقم، چاپ اول*، ۱۹۹۸.
۵۲. طریحی، فخرالدین؛ *مجمع البحرين؛ تحقیق سید احمد حسین، تهران: نشر مرتضوی*، ۱۳۶۲.
۵۳. علقمه، ابن عبده الفحل؛ *دیوان علقمه؛ به شرح اعلم شستمری، بیروت: دارالکتب العربی، لبنان، چاپ اول*، ۱۹۹۳.
۵۴. عماد کرمانی؛ *دیوان عماد؛ تصحیح رکن الدین همایون فرخ، تهران: چاپخانه ابن سینا، چاپ اول*، ۱۳۴۸.
۵۵. عنتوهین شمداد عسی؛ *دیوان عنتره؛ شرح خطیب تبریزی، بیروت: دارالکتب العربی، چاپ اول*، ۱۹۹۲.
۵۶. فارس بن زکریاء، ابوحسین احمد؛ *معجم مقاییس اللغة؛ تصحیح عبدالسلام هارون، ۱۴۰۴ هجری*.
۵۷. فراهیدی، خلیل بن احمد؛ *کتاب العین؛ به تحقیق دکتر مهدی مخزومی، منشورات دارالبحر*، ۱۴۰۵.
۵۸. همم ۲م بن غالب بن صعصعه؛ *دیوان؛ شرح مجید طراد، بیروت: دارالکتب العربی، چاپ دوم*، ۱۹۹۴.
۵۹. فردوسی، ابوالقاسم؛ *شاهنامه؛ دکتر سعید حمیدیان، بر اساس چاپ مسکو، تهران: چاپ سارنگ، چاپ هفتم*، ۱۳۸۴.
۶۰. فیروز آبادی، مجدالدین محمد بن یعقوب؛ *القاموس المحيط؛ بیروت: مؤسسه الرساله، چاپ سوم*، ۱۹۹۳.
۶۱. قلقشندی، ابوالعباس، احمد بن علی؛ *صیح الاعشی؛ فی صناعه الانشاد، وزارت ارشاد مصر، مؤسسه المصریه العامه، چاپ اول*، ۱۹۶۳.
۶۲. کاشانی، محمد قاسم بن حامی محمد (سروری)؛ *مجمع الفرس؛ به کوشش دکتر محمد دبیر سیاقی، تهران: انتشارات علمی*، ۱۳۳۸.
۶۳. کردی نیشابوری، ادیب یعقوب، *کتاب البلاغه؛ تصحیح مجتبی مینوی و فیروز حریری، انتشارات بنیاد فرهنگ ایران*، ۱۳۵۵.
۶۴. کزازی، میرجلال الدین؛ *نامه باستان؛ تهران: انتشارات سمت، چاپ اول*، ۱۳۷۹.

۶۵. لیبید، ابن ربیعہ عامری، ابوعقیل، دیوان شرح طوسی تحقیق دکتر خدّاء نصر حتّی، بیروت: دارالکتب العربی، چاپ اول، ۱۹۹۳.
۶۶. حتّیبی، ابوالطیب؛ دیوان شرح عبدالرحمان برقوقی؛ بیروت: دارالکتب العربی، ۱۹۸۶.
۶۷. معلوف، لویس؛ المنجد؛ انتشارات اسماعیلیان، چاپ اول، ۱۳۶۲.
۶۸. معین، دکتر محمد؛ فرهنگ معین؛ تهران: انتشارات امیر کبیر، چاپ نهم، ۱۳۷۱.
۶۹. نابغه ذبیانی، زیادبن معاویہ بن ضباب؛ دیوان؛ تحقیق دکتر حتّی نصر حتّی، بیروت: دارالکتب العربی، چاپ اول، ۱۹۹۱.
۷۰. لاجوی، سید محمّد؛ فرهنگ وام واژه‌های عربی؛ تهران: چاپخانه طلوع آزادی، چاپ اول، ۱۳۶۸.
۷۱. نظامی گنجوی، الیاس بن یوسف؛ مخزن الاسرار؛ تصحیح حسن وحید دستگردی، به کوشش دکتر سعید حمیدیان، تهران: انتشارات مه‌دمینا، ۱۳۷۸.
۷۲. وراوینی، سعدالدین؛ مرزبان نامه؛ به کوشش دکتر خلیل خطیب رهبر، تهران: انتشارات صفی علی شاه، چاپ هفتم، ۱۳۸۰.
۷۳. هرن، پادل وهانزیش هوشیمان؛ اساس اشتقاقی؛ ترجمه جلال خالقی مطلق، انتشارات بنیاد فرهنگ ایران، ۱۳۵۶.
- و پاره‌ای منابع دیگر.